

ביאתו של הצדיק לאיזה מקום שהוא דבר טוב ובו יספר מדברים טובים ולא מזולתם מדברי פורעניות. ועוד, באמת המסורה בידינו דהגם שהצדיק הולך מהמקום נשאר רשימה וקדושה לעולם בזה המקום, וגם אנחנו הגם שאין אנו מזכי הראות כל כך מכל מקום מבחינים אנחנו דבר זה.

אמנם באמת כוונת רש"י ז"ל ברוח הקודש גם כן על דרך זה, והכי פירושו, יציאת צדיק מהמקום עושה רושם, היינו שרשימה נשאר באותו מקום, ועל ידי הרשימה ההוא חוזר תמיד השראת שכינה על אותו מקום. וזהו פנה זיוה, פנה הוא מלשון ויפן אחריו (שמואל ב, א ז), היינו שחוזר הזיו והשראת השכינה והקדושה תמיד על אותו מקום, ולזה יספר בו הכתוב לשבת. וזה לעומת זה עשה האלקים (קהלת ז יד), וכשם שבמקום ישיבת צדיק יש רושם קדושה, כן במקום

ישיבת לצים ורשעים יש רושם טומאה, ובוודאי כשיגיע אחר כך צדיק לאותו מקום יבלבל דעתו שלא יכול לומר על אותו מקום שום דברי תורה.

וזהו אומרם ז"ל שנים שישבין ואין ביניהם דברי תורה, היינו שאינם יכולים לדבר דברי תורה ולומר שום דבר אחד מהתורה, ואין מציאות ביניהם באמירת תורה, זהו סימן בוודאי שבמקום הזה היה פעם אחד מושב לצים, וזהו הרי זה מושב לצים שנאמר ובמושב לצים לא ישב עכ"ל.

רב ותלמיד

כד.

איוהו חכם הלומד מכל אדם, שנאמר (תהלים קיט צט) מכל מלמדי

ז"ל מפלונצק. פעם אחת היה אא"ז [הרה"ק ר"י מקאזמיר] בעיר פלאצק והיה שמה גביר אחד מיודעו ומכירו מאז, והג' ההוא היה למדן גדול מופלג אבל היה מתנגד ואא"ז צוק"ל התאכסן אצלו. ועשה הגביר הנ"ל סעודה עבורו. וכשטוב לב הג' בסעודה ענה ואמר לאא"ז אמרו נא תורה, אחז אא"ז את השלחן בשתי ידיו ודחפו מאתו למרחק וענה ואמר שנים שישבין ואין בניהם ד"ת הרי זה מושב לצים, הול"ל הרי הם לצים כמובן.

אלא הפירוש שני ת"ח שישבין ואין בפיהם דברי תורה מה להגיד, היא מחמת הרי זה מושב לצים, שישבו בשלחן הזה ליצים מקודם עכ"ל והפח"ת. אח"ז מצאתי ב' אחד מביא הפי' בדרך זה בשם הר"ר ר' מעכילע צוק"ל מזלאטשוב.

ועיין דעת משה פרשת ויגש ד"ה א"י ואת יהודה כתב ז"ל: וכאשר עיני ראו בהיות הה"ק אאמור"ר [המגיד מקחניץ] וצלה"ה בק"ק בראד ומידי עברו אצל הבתים למחוז חפצו, עמד אצל בית אחד כמתמיה, וישאלוהו מה גשתנה בית זה משאר בתים אשר כבודו מתמיה עליו, וענה כי לא יוכל לסבול טומאת הבית הזה, ואחר החקירה והדרישה נתודע כי במקום הזה שרפו זה זמן ספר "התולדות יעקב יוסף" רח"ל לזאת עלה צחנתו מטומאתו עוד לפניו.

(כד) לקוטים יקרים אות קה דף יט ע"ב.